BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an X, nr. 45 - 47, aprilie – iunie, 2001; 16 pag.

DE UNDE ÎNCEPE MISIUNEA ROMÂNIEI?

Aşa cum stau lucrurile, România nu poate ajunge o putere politică de mâna întâia în Europa. Vor fi întotdeauna mai mari decât noi, mai puternice, mai bogate şi mai înarmate – ţări ca Anglia, Germania, Italia, Franţa. Trebuie să treacă foarte mulţi ani până când naţii intrate astăzi în decadenţă – ca Anglia şi Franţa – să lase loc forţei de expansiune a unor popoare tinere, cum ar fi poporul român.

Pe această cale, deci, treptele de mărire ale României sunt destul de mediocre. Vom face şi noi „progrese", fireşte, dar ritmul lor este mult mai lent ca al ţărilor occidentale. Nimeni nu ignoră faptul că şi în China s-au făcut, pe scară întinsă, opere de culturalizare şi de occidentalizare. S-au cheltuit miliarde în China pentru sanitaţie, cultură, agricultură, militarizare. Dacă n-ar fi existat Japonia alături, poate astăzi am fi în admiraţia „progresului" înfăptuit de în colosalul imperiu chinezesc numai într-o sută de ani. Dar intervenţia Japoniei în istoria Asiei a azvârlit în umbră celelalte eforturi de civilizare, tot „progresul" asiatic. Ce mai înseamnă astăzi „occidentalizarea" Chinei, faţă de magnifica organizaţie politică, militară şi culturală a Japoniei?!

Să luptăm din răsputeri pentru „progres", dar să nu ne legăm prea multe iluzii de el. Dacă *acesta* ar fi destinul naţiei noastre – şi numai acesta – am avea toate motivele să fim pesimişti.

Semnele ne arată, însă, că România are şi un alt destin. În foarte multe din articolele pe care le publicăm de câţiva ani în această foaie, întâmpinăm cu oarecare neîncredere „voga" primatului politic. Nu o dată am afirmat că România modernă este opera câtorva generaţii consumate în politică – şi că misiunea tineretului românesc nu poate repeta această voinţă de creaţie în *ordin* politic a generaţiilor trecute. În deosebite prilejuri am accentuat că numai un primat al spiritului poate fructifica munca tineretului. Când în toate ţările „intelectualii" erau fascinaţi de „politică", şi aderau în masă la o ideologie de stânga sau de dreapta – noi ne încăpăţânam să afirmăm că misiunea României este de a face istorie, iar nu de a face *politică* [*Vremea*, an X, nr. 477, 28 februarie 1937, p. 3].

(continuare în pag. 14)

Mircea Eliade

ACTUALITATEA CĂPITANULUI...

... Sub domnia lor (a partidelor politice; n. red.) românismul de pretutindeni a sărăcit şi a îngenuncheat în faţa străinului pripăşit de curând (şi mai de demult; n. red.). Rosturile mari ale Patriei sunt părăsite. Lumea noastră *politicianizată*, nu vede în faţă decât *interesul partidului*, pentru cărui biruinţă sacrifică în fiecare zi şi în fiecare ceas, însuşi viitorul nostru ca neam...

Depoliticianizarea ţării este o poruncă a vremii.

În locul partidelor parazite, se simte nevoia unui braţ creator...

În locul partidelor mereu aplecate străinilor, politica de neatârnare şi încurajare a românismului susţinător de ţară...

De acum încolo de un singur glas trebuie să ascultaţi, tainic şi nepătruns ca Dumnezeu: *chemarea Patriei*. Acest glas să-l audă toată suflarea voastră. Lui să vă supuneţi întru-un singur suflet...

Trăiască România românească!

Articolele numărului 45- 47 / 2001:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
* **Pământul, o planetă epuizabilă (George URSA): pag. 3;**
* **Recitindu-l pe Mircea Eliade (Paul Spiru MICHAIL): pag. 9 – 10;**
* **Profesorul Ion Petrovici: un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană... (Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ): pag. 11.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare.
IX. Școala de cadre.

(urmare din nr. 44 / 2001)

În final, face o expunere pe o temă bine pregătită, tratând unul din punctele educative legionare.

În cursul acestei întâlniri, oricare şef de cuib poate pregăti şi prezenta o problemă de doctrină sau de educaţie legionară. Acest procedeu ţinteşte la pregătirea din ce în ce mai amplă a cadrelor şi, în acelaşi timp, la descoperirea legionarilor celor mai dotaţi pentru misiunile viitoare (oratori, conferenţiari etc.). Pentru cei mai buni se întocmeşte o fişă specială.

- *Şcoala de cadre a Departamentului.* Odată sau de două ori pe an, şeful fiecărui Departament trebuie să organizeze un curs de cadre, la care sunt invitaţi toţi şefii de cuib. Când aceste cuiburi sunt prea numeroase (mai multe sute), se pot eşalona cursuri în două – trei grupe, la date diferite.

Referatele sunt întocmite de către legionarii gradaţi, studenţi sau intelectuali, sub formă de conferinţe, explicaţii orale, comunicări, discuţii etc. Şefii de cuib prezenţi pot pune întrebări sau să dezvolte un subiect.

- *Şcoala de cadre a Corpurilor Legionare.* Orice Corp Legionar poate organiza o şcoală de cadre dacă şeful lui consideră că este recomandabil. Dacă este vorba de studenţi, de muncitori, de elevi de liceu sau de femei, reuniunea lor devine simultan mai uşoară şi mai periculoasă. Uşoară deoarece ei sunt mai concentraţi (uzine, universităţi, licee) şi mai periculoasă pentru că, odată reperaţi, aceştia sunt la discreţia patronilor lor, a rectorilor etc.

De aceea aceste şcoli de cadre au loc pe ascuns iar şefii de cuib vin în număr restrâns.

- *Şcoala de cadre din taberele de muncă.* Aceasta este forma cea mai perfectă de educare a cadrelor. În tabăra de muncă şedinţele au loc în fiecare zi şi se discută în timpul serii, în jurul focului, unele probleme care interesează Legiunea, legionarul şi în special şefii de cuib. Aici se cunosc preceptele legionare şi se trăieşte în spirit legionar. Fiecare manifestare, fiecare act, fiecare efort este un exemplu palpabil pentru şefii de cuib, care trebuie să facă la fel în unităţile lor.

În timpul zilei, există muncă în comun, apropierea între clase, frăţietatea în efort. Seara au loc: comentarea şi discutarea textelor legionare, educaţia religioasă şi morală, civică şi naţională, cântece, exerciţii spirituale. Este o întreagă atmosferă, un întreg univers plin de chemări pământene şi de speranţe cereşti. Omul, nu numai, asimilează preceptele unei doctrine care îl copleşeşte, dar trăieşte în el şi în această comunitate frăţească o adevărată plenitudine. De aceea cei mai buni legionari, cei mai buni şefi de cuib sunt aceia care şi-au putut face stagiul într-o tabără de muncă.

Ce se învaţă în aceste şcoli de cadre?

Pentru înţelege bine importanţa acestor şcoli, trebuie să avem totdeauna prezent în suflet faptul că, înainte de toate, cuibul este o unitate de educare. În intimitatea acestei unităţi microscopice are loc sinteza şi se menţine spiritul legionar. Perfecţionarea fiecăruia se va face cu timpul graţie modificărilor structurii sale sufleteşti şi probelor la care va fi supus. Dar primul său contact, primul său şoc, prima sa victorie asupra lui însuşi, le va înfăptui în cuib. Acolo va fraterniza cu camarazii săi şi va simţi suflul marilor renunţări.

Dar, cel care l-a iniţiat, care l-a îndoctrinat, care i-a făcut cunoscut în permanenţă măreţia doctrinei, este şeful de cuib. Un şef de cuib nepregătit, rău – convins ar fi incapabil să-i menţină unitatea. Şcoala de cadre este făcută pentru a umple lacunele sale, îndoielile lui. Astfel, tot ceea ce se predă acolo pregăteşte şefii de cuib pentru greaua sarcină care este a lor.

Scopul legionar este grandios, este cu mult deasupra punctelor de vedere obişnuite încât problemele pe care le abordează ating tot ceea ce are legătură cu umanul. Ar fi plictisitor să le enumerăm pe toate. Le putem reduce la câteva mari categorii pentru a face numai un rezumat:

- noţiuni de organizare interioară a cuibului;
- noţiuni de tehnică legionară;
- noţiuni de istorie naţională;
- noţiuni de educaţie civică;
- noţiuni de politică şi de politică economică;
- noţiuni de doctrină legionară;
- noţiuni de etică şi morală;
- noţiuni privind spiritul de sacrificiu în Legiune;
- noţiuni asupra concepţiei omului nou.

Fiecare din aceste noţiuni poate să înglobeze zeci de probleme raportându-se la diferitele aspecte şi lăsându-se pătruns de ceea ce ele au mai pur şi mai adevărat, şefii de cuib se găsesc totdeauna în situaţia de a face faţă tuturor situaţiilor. Şi înainte de toate, ei vor fi capabili să transmită aceste valori celor ce alcătuiesc cuibul şi care îi acceptă ca şefi.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

---

* (*Traducerea, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Edition „CARPATI", Madrid, 1973)*

Pământul, o planetă epuizabilă

Greşita educaţie îşi spune astăzi cuvântul. Omul – cel mai mare criminal de pe această planetă - este pe punctul de a transforma, pe mama Gaia, într-un imens cimitir. Odată cu ceea ce s-a numit „Renaştere" cei care doreau să nimicească creştinismul au inventat şi sintagma socio-filosofică „lupta omului cu natura" sau „ lupta omului contra naturii", ca un corolar al altui concept absurd, anume „progresul". Din această „luptă" rezulta, ziceau „teoreticienii", „progresul", „civilizaţia". Dar, ce-i aceea „progres" şi în raport cu ce? Faptul că extermini o specie pentru ați face ție – chipurile – loc se cheamă – în capul ăstora – „progres"? De unde şti care este menirea acelei specii? Animalele, insectele, plantele, omul au fost făcute – probabil – pentru a se completa una pe alta şi nu pentru a fi distruse de inconştienţa speciei care-şi zice ca fiind „raţională". Aşa zicem noi. Ei bine minți cu totul bolnave au văzut altfel lucrurile şi au atras după ele vulgul cu totul beat care gândeşte aşa: „azi să am ce să mănânc! Mâine ucid pe vecinul – poate fi acesta un animal – şi-i iau hrana. Numai că, în curând, nu va mai avea ce lua. În curând viaţa omului – în acest ritm – nimic nu va mai avea vreun sens. Va fi o totul o artificialitate. Adică, probabil, se vor putea fabrica serii de humanoizi, zombi lucrători, stăpâniți de o clasă de inşi **reali.** Neclonați. Iar, restul umanoizilor, a întregii actuale umanități, vor (va) fi nimiciți (te) imediat după ce această „clasă", etnie, îşi va asigura imunitatea în faţa microbilor şi bacteriilor, bolilor de orice fel. În felul acesta, înclin să cred, specia care a pornit la drum în istorie acum câteva milioane de ani va fi ajutată să dispară. Nu va mai fi „lupta cu natura". Actualul pământ s-ar putea să fie cu totul altul cât de curând. Probabil mult mai sărac şi lipsit de varietate, acoperit de ierburi sărăcăcioase, mici tufişuri, cu o climă uscată, lipsit de calotele polare şi de cea mai mare parte din apa dulce. Lipsind acestea este clar că şi viaţa în această formă va fi foarte redusă dacă nu chiar va fi dispărut. Etnia care domină azi specia umană va fi – atunci – stăpână pe acei zombi clonați, simple ciurucuri biologice, cu raţiune, dar mai ales cu voinţă limitată, care vor popula acel pământ arid, obiecte ale muncii şi plăcerii etniei cu pricina. La urma urmei ar putea să dispară şi această formă degenerată a speciei umane şi să supravieţuiască doar cele circa 20 de milioane de inşi ai etniei blestemate. Poate astfel se va încheia „lupta cu natura" şi „progresul". Unul din scenarii. Un altul ar putea fi acesta: distrugerea lumii actuale. Un alt „potop", păstrarea a circa 1 – 2 milioane de humanoizi sănătoşi şi, în zece milioane de ani de repaus, Pământul s-ar putea reface şi depolua, dacă nu s-ar putea petrece un proces similar celui de pe planeta Marte, acela de deşertificare completă, pierderea aproape în întregime a atmosferei, a păturii protectoare. Sigur, scenariu sumbru. Dar ce nu-i astfel pe pământ. Prea puţin nediavolesc există. Adică, Diavolul ar învinge şi ar instaura ladul ca mod de existenţă. La suprafaţă şi în adâncuri. Cert este – astăzi – că, Terra, a devenit un loc limitat ca resurse şi posibilitate de refacere. Copacii, tăiați ieri, renasc tot mai piperniciți mâine. Munţii despăduriți nu mai sunt reîmpăduriți, de la sine pădurea nu se mai reface, terenul alunecă şi blochează văile, izvoarele de apă dulce seacă şi, precipitaţiile rărindu-se, albiile râurilor devin depozite de gunoaie, bancuri de nisip, pietrişuri şi bolovănişuri. Furtuni devastatoare, vânturi cu viteze colosale vor acoperi totul cu praf roşiatic, praf care va persista permanent într-o atmosferă tot mai rarefiată, ploile vor fi tot mai rare şi nu-l vor mai antrena pe pământ pentru a se sedimenta. În fond, habar nu avem ce va fi. Ne dăm cu presupusul. Dinozaurii au dominat Terra 50. 000. 000 – 60. 000. 000 ani. Omul poate să o domine şi el 10. 000. 000 – 20. 000. 000 şi să dispară la rându-i. Nimic nu-i definitiv într-o anume formă de existenţă. Şi forma noastră actuală pare a fi dintre cele mai fragile. Dacă nu chiar fragilitatea însăşi. Este un non – sens să construim teorii şi ipoteze, care, şi aşa, n-au nici o valoare cognitivă în Absolut. Simple vorbe înşirate, cu sens, în fraze şi propoziţii şi gravate pe hârtie. Şi ele şi semnele pot dispare pentru totdeauna fără a lăsa nici cea mai mică urmă în Univers, în Timpul Absolut.

George URSA

* Comunicare ţinută a ADR, miercuri, 24/ 01. 2001.

VERSETE „INTERESANTE" DIN PSALMI

* Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat deşertăciuni?...

Domnul a zis către Mine: « Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut! Cere de la Mine şi - Ţi voi da neamurile moştenirea Ta; şi stăpânirea Ta marginile pământului. Vei paşte pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul oralului le vei zdrobi!» (Psalmul 2, vers. 1, 7 - 9);

* Laudele Domnului în gura lor şi săbii cu două tăişuri în mâinile lor,

Ca să se răzbune pe neamuri şi să pedepsească pe popoare,

Ca să lege pe împăraţii lor în obezi şi pe cei slăviţi ai lor în cătuşe de fier (Psalmul 149, vers. 6 – 8);

* * *

O Necunoscută în ecuația evenimentului politic: VOINȚA DIVINĂ

Cunoaşterea ştiinţifică modernă este cunoaşterea prin cauzalitate. Aceasta înseamnă că atunci când se cunosc cauzele se poate anticipa efectul şi invers, cunoscând efectul se pot stabili cauzele, bineînțeles dacă ne aflăm în zona fenomenelor obişnuite, studiate vreme îndelungată şi caracterizate prin repetarea lor în timp.

Relația pare că funcționează fără repaus în ştiințele exacte ca fizica, chimia, ştiințele naturii, ş. a.

Oare aşa să fie? Întrebarea îşi are sens fiindcă uneori relația este perturbată. Suntem surprinşi de fiecare dată când se produce o abatere de la legile cunoscute. Şi dacă fenomenul anormal se întâmplă cu noi, ajungem la întrebări care-şi caută insistent răspuns, iar dacă auzim că s-a întâmplat altora, îi dăm crezare sau ne îndoim de el.

Într-o astfel de situație a abaterilor de la lege ne grăbim evident în fața sau a miracolului sau a percepțiilor false care îmbracă diverse forme: iluzie, halucinație, etc.

Autenticul om de ştiință reuşeşte, cu puțin efort, să dea la parte tot ce înseamnă înşelare a simțurilor şi să rămână doar în fața miracolului pe care este obligat să-l accepte, să se mire de el, şi să-l iscodească, supunându-l cercetării atente.

În istoria omenirii sunt cunoscute miracole care au schimbat viața multor oameni şi chiar a unor comunități întregi.

E de ajuns să amintim aici minunile Mântuitorului Iisus Hristos şi mai ales învierea a treia zi, dar şi minunile săvârşite de marii trăitori creştini de după Hristos.

Desigur este domeniul în care putem accepta toate acestea doar prin credință. Fără credință ele nu prezintă interes.

Dar să ne apropiem de unele întâmplări care pot clătina îndoiala indusă de necredință şi astfel să ajungem din nou pe drumul spre credință.

Iată o întâmplare petrecută cu unul din cei mai mari chirurgi ai lumii: Alexis Carrel.

Ca medic tânăr A. Carrel, deşi ateu, a primit propunerea unui profesor să însoțească un pelerinaj de bolnavi la Lourdes. Cu această ocazie a asistat la o vindecare instantanee a unui bolnav de cancer, care avea obrazul perforat de boală. Într-o clipă țesuturile obrazului s-au refăcut. A. Carrel, ateu fiind până atunci, s-a convertit prin această constatare personală.

Iată ce menționează acest medic:

„Rugăciunea are câteodată un efect exploziv. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi cu diverse afecțiuni renale, tuberculoză pulmonară, osoasă sau peritoneală.

Efectul se produce aproape întotdeauna în acelaşi chip. La început o mare durere. După aceea sentimentul de a fi vindecat. Apoi, în câteva clipe, cel mult câteva ore sentimentul bolii dispare, iar leziunile anatomice se repară. Miracolul este caracterizat printr-o rapidă accelerare a proceselor de vindecare..."

Desigur nu oricine beneficiază de minune. Ea apare când şi când spre îndreptarea unor oameni căzuți în necredință, aflați în preajma subiecților.

Dar oare trebuie să se întâmple ceva ieşit din comun ca să constatăm că există o forță care ne asistă în viață? Această forță putem o simțim în fiecare zi dacă ne străduim puțin şi suntem mai atenți cu cele din jurul nostru.

Şi dacă forța aceasta există şi o simțim, oare ea nu are nici un rol în producerea unui eveniment? Ea nu apare ca o mare necunoscută în lanțul cauzal care conduce spre un efort major, ce poate să însemne un eveniment politic cu valoare istorică?

Într-o discuție cu un profesor universitar în care eu afirmam că în orice analiză politică trebuie luat în calcul şi marea necunoscută domnia sa mi-a relatat că pe când se afla într-o conversație cu fratele său, de profesie mecanic, mama celor doi, femeie simplă, văzând că ei făceau doar legături pământeşti între cauză şi efect, intervine la un moment dat şi le spune: „Dar voi lui Dumnezeu nu-l mai lăsați nici un loc?..."

De câte ori nu ne lăsăm antrenați în pretențioase analize socio-politice uitând cu totul de voința divină?

Şi dacă această voință divină intervine în viața noastră, ce facem noi ca să beneficiem de grația ei?

Am ajuns cred la punctul cel mai sensibil al problemei.

Când încercăm să evaluăm dimensiunile acestei forțe ne cutremurăm. Ea este imensă. Aşa dar în fenomene ea poate fi determinantă. Poate înfrânge armate, poate face inoperante planuri militare şi programe strategice făurite cu migală de oameni învățați într-un cuvânt poate totul.

Şi atunci singura soluție, rațională de această dată, atunci când ne aflăm în impas este să implorăm şi să ne străduim a merita grația divină.

Un popor aflat în suferință, ca cel al nostru în aceste zile nu trebuie să-şi piardă speranța. E nevoie doar să se străduiască, să muncească cinstit, să se organizeze, să lupte pentru bine, dreptate, adevăr şi să se roage. Rugăciunea şi gândul bun nu trebuie să lipsească din nici un suflet, din nici o activitate umană. Aşa cred că slujim binele, indiferent de realitățile imediate.

C. IULIAN

Cronica medicală

Nu sunt convins că sănătatea este valoarea majoră a oamenilor – în ciuda prezenței ei în proverbe („sănătate că-i mai bună decât toate", în saluturi („toți străjerii, Maiestate, îți urează sănătate"), în urări („multă sănătate!"; ar fi suficentă o urare care să nu sune ála Hagi Tudose": că nu ai ce face cu multă sănătate). Nu se poate depune la bancă, la FNI sau Caritas, ca să ți-o dea înmulțită de 4 sau de 8 ori peste 4 luni.

Astfel, cum s-ar putea concilia ubicuitatea iubirii „sănătății" cu tot ceea ce facem împotriva ei.

Dar nici nu sunt convins că medicina ar fi o știință, pentru că nu-mi pot explica de ce alături de cea oficială, zisă și alopată, mai viețuiesc alte 60 alternative vindecatoare.

Și nu cred că o putem numi știință pentru că, de la Paul Valery, se știe că această vocabulă are o singură acoperire: „totalitatea rețetelor care reușesc totdeauna".

Ceea ce, din nefericire nu se întâmplă.

Nici în lozinca: „sănătate pentru toți", plimbată cândva prin lume, de OMS, nu m-aș încrede – în primul rând că nu o pot defini, în al doilea rând pentru că nu văd realizabilă „marea ecuație: îngrijire medicală perfect egală cu o sănătate perfectă pentru toți"; în al treilea rând: nu se știe unde începe și unde se sfârșește medicina, ce poate face ea, care-i sunt limitele, dacă nu cumva întreaga noastră trudă nu este altceva – cum ar fi spus Cioran- decât „un bricolaj al incurabilului".

Există, însă, o certitudine: contribuția medicinii la păstrarea sănătății nu depășește 10%; restul ține de cu totul alte influențe, prezențe, acțiuni.

Și mai avem o certitudine: și la sănătate nu ne gândim, de cât atunci când n-o mai avem. Din nefericire, nu doar în acest domeniu: omul prețuiește, mai ales, ceea ce pierde, fie că este vorba de libertate, dragoste sau celelalte valori și bucurii ale vieții noastre.

Sigur avea dreptate unul dintre conducătorii OMS - ului, când ne sfătuia, acum mulți ani, că pentru a obține „sănătate pentru toți" trebuie să mâncăm și să bem moderat, să nu fumăm, să conducem prudent automobilul, să facem exerciții fizice, să învățăm cum să suportăm stresul vieții urbane și altele asemenea.

Dar, ce ne facem când nu avem ce bea și mânca moderat, când apa care îi la fel de necesară, ca „pâinea noastră cea de toate zilele" (poate și mai importantă deși nu o amintim în rugăciunea noastră) lipsește cu desăvârșire; sau când noi suntem victimele celor care conduc nebunește automobile cu viteze peste limitele oricărei legi?

Cum pot fi oamenii sănătoși într-o societate bolnavă care permite moartea prin malnutriție (la fiecare 24 de ore, 800. 000 oameni) și care ne amenință – prin gura unuia dintre liderii ei- că se va cheltui pentru înarmare, în câțiva ani, peste 3 mii de MILIARDE de dolari!

Ca să fim sănătoși nu ar trebui, în primul rând să răspundem întrebării lui Marin Preda – „are omul destulă minte ca să stăpânească forța colosală pe care inteligența lui iscoditoare a descoperit-o?"

De la apariția conștiinței și până la 6 august 1945 fiecare om a trăit având la orizont pierirea lui, ca individ; din ziua în care prima bombă atomică a eclipsat soarele Hiroșimei omenirea, global, trebuie să trăiască cu perspectiva pieirii ei, ca specie.

Dar numai o infimă minoritate își dă seama că, din momentul deschiderii cutiei Pandorei nucleare speța este comandată și trăiește „în așteptare".

Și, nu trebuie să uităm, că o invenție, o descoperire, odată făcute nu se mai pot des-inventa; nici un moratoriu nu funcționează; suntem condamna-ți să trăim în concubinaj cu armele nucleare care vor altera condiția umană

Există două motive care ne obligă la această concluzie:

- primul, tehnic de tehnologia din ce în ce mai accesibilă a armamentului nuclear și difuzarea lui în țările lipsite de maturitate ca și în marile puteri arogante va fi inevitabilă și mai tentantă;

- al doilea: tendința paranoică prezentă în toată istoria lui homo sapiens: zgomotul cel mai prezent ce răsună de la un capăt al altul al istoriei este cel al toboșarilor războiului. Războaiele tribale, religioase, civile, dinastice, coloniale, de cucerire, de eliberare, războaie ca să prevină războiul. Rezultatul? Între 1946 și 1966 – deci în 20 de ani de la Hiroșima s-au desfășurat 40 de războaie cu arme așa zise „convenționale" și de două ori era cât pe-aici s-o dăm de „atomice" (Berlin și Cuba).

Simptomul cel mai îngrijorător al patologie speciei noastre – și cel care pune la îndoială împlinirea „unei sănătăți pentru toți" este contrastul între extraordinara incompetență în ce privește tratamentul raporturilor sociale.

Dirijăm sateliți ca să spionăm cerul înstelat dar nu suntem capabil să rezolvăm problemele

aug. 2000

(continuare în pag. 16)

dr. D. MIHAIL

SUB 0,1%

Mai sunt circa O MIE de zile până când oamenii țării vor fi chemați să-și aleagă conducătorii. Până acum, și nu este vorba numai de ultimii 11 ani ci de totdeauna de când s-a instaurat așa zisa democrație alegerile au fost măsluite. Indiferent cum – dar totdeauna oamenii nu au ales în cunoștință de cauză.

Dar, acestea fiind hotarele democrației, treaba noastră – adică a / **partidului „pentru patrie"** / - este să încercăm să ieșim din zona neagră a rezultatelor care dovedește că nu ne-am făcut temele corect și, chiar dacă nu ne vom instala în plutonul fruntaș, să demonstrăm că la fiecare patru ani, numărul celor care ne acordă încrederea este în continuă și consistentă creștere

Absența noastră din sondajele de opinie nu demonstrează că aceste operații sunt malversațiuni ci că noi nu ne facem cunoscuți, nu să declarăm precum toți ignoranții iritați de un rezultat prost, că noi nu credem în sondaje ci să le folosim cu grijă și atenție, ținând seama de limitele lor, pentru a vedea ce se întâmplă

Toate sondajele făcute corect au fost pretutindeni în lume validate de rezultatele finale ale alegerilor.

Ce avem de făcut – în afara analizei periodice și continui a sondajelor de opinie?

1. – în primul rând să ne definim clar curajos și fără să ținem seama de acuzații nedrepte care, orice am face, vor veni din partea celor pe care prezența noastră îi va deranja;

2. – această auto definiție trebuie să țină seama de trecutul nostru de dezastrul prin care a trecut și trece România, de speranțele neîmplinite în ultimii 11 ani.

3. – să demonstrăm acum, când nu avem „nici pâinea, nici cuțitul" că „facem" și nu, doar că „vorbim".

Pentru asta sunt multe acțiuni care trebuie declanșate: „ACUM". Este nevoie de imaginație, de ceva cunoștințe, de entuziasm și de nițel idealism, pentru că succesul se realizează prin muncă + pregătire + imaginație și cât mai puține vorbe.

Pregătirea trebuie să înceapă cu harta domeniilor în care putem să ne implicăm. Fără să uităm că harta nu înseamnă teritoriul.

În acest sens este necesar să trecem la:

a. alegerea domeniilor; b. studiul actualelor structuri; c. stabilirea celei pe care o vom activa noi; d. selectarea oamenilor care ar putea intra în dispozitive; pregătirea lor; e. stabilirea proiectelor posibile și analiza celor mai probabile – întreaga acțiune fiind bine ambalată în secretul oricărei acțiuni de acest fel.

Electoratului îi vom prezenta ceea ce avem de gând să facem, cu ce preț, cu rezultatele probabile, în ce condiții și ce așteptăm de la el.

Concomitent un grup de studiu ne implicat în activitatea mai sus descrisă va face o analiză critică a muntelui de promisiuni găunoase și mincinoase pe care cele vreo 7 – 8 Guverne din ultimii 25 de ani le-au făcut, dar și cea a modului în care mass-media și-a făcut meseria.

Aceste acțiuni trebuie începute imediat, de mâine; grupul de lucru trebuie să fie alcătuit din voluntari care-și vor stabili termene precise ce trebuie respectate.

În același timp, folosind toate mijloacele de care dispunem, inclusiv activitatea fundației Buna Vestire – care va fi re-orientată în acest sens, trebuie să ieșim în lume pentru că „ochii care nu se văd se uită" iar „urechile nezgândărite nu te mai aud".

În acest moment nu acțiuni critice la adresa actualei conduceri ni se par necesare, ci pregătirea noastră pentru operația finală, atunci, când prin acumularea unor inerente greșeli și abuzuri, banda lui Iliescu va deveni ușor de spulberat.

Primele 500 de zile trebuie să ne pregătim: în tihnă, în taină temeinic și tenace.

Va trebui să analizăm cu atenție posibilitatea (și, mai ales necesitatea) unor alianțe – fără să uităm că în orice coaliție cel mai slab este cel mai tare, mai ales când cel mai tare este slab – așa cum s-a văzut în guvernarea Constantinescu.

Pentru asta cred că este nevoie să definim corect problema:

- avem nevoie de aliați?
- ce criterii stabilim pentru selectarea unui aliat (altfel spus cu cine DA, cu cine NU);
- ce clauze vom introduce în contract?
- vom avea curajul să spunem lumii despre ce este vorba?
- care vor fi limitele alianței (electorală, doar în opoziție, la guvernare, de neagresiune, de neutralitate sau ce?);
- cui vom face „curte" noi?
- de la cine așteptăm semne?
- nu trebuie, în primul rând, să acumulăm o anumită zestre (forță electorală, o elită bine pregătită, fonduri)
- cine va fi însărcinat cu „deminarea" terenului și desfășurarea operațiilor? (trebuie să fie suficient de credibil dar, la nevoie, să poată fi dezavuat)

Întreaga operație trebuie să aibă un conducător unic, cu depline puteri dar și cu responsabilitate totală; el trebuie să stabilească proiectul, etapizarea lui, evaluarea timpului necesar și costurilor.

O măsură prealabilă: evaluarea REALĂ a forțelor de care dispunem: organizații, suporteri, și partizani, cotizanți, bani, bunuri, mijloace de transport, de propagandă, relații, (unde, cu cine, cât de fiabile, când pot fi utilizate, care le sunt limitele, etc.).

Și, evident, totul înscris într-un calendar care să stabilească când, cum, cu cine, pentru ce, în ce condiții, de ce s-a făcut sau nu s-au făcut cele ce ne-am propus.

dr. **Doru M.**

MIRCEA ELIADE DESPRE MIŞCAREA LEGIONARĂ

Cred în destinul neamului românesc – de aceea cred în biruinţa mişcării legionare. Un neam care a dovedit uriaşe puteri de creaţie în toate nivelurile realităţii, nu poate naufragia la periferia istoriei, într-o democraţie balcanizată şi într-o catastrofă civilă. Puţine neamuri europene au fost înzestrate de Dumnezeu cu atâtea virtuţi ca neamul românesc. Unitatea lingvistică este aproape un miracol (limba română este singura limbă romanică, fără dialecte).

Românii au fost cei mai buni creatori de state din Sud - Estul Europei. Puterea de creaţie spirituală a neamului nostru stă mărturie în folclor, în arta populară, în sensibilitatea religioasă. Un neam hărăzit cu atâtea virtuţi – biologice, civile, spirituale – poate el pieri fără să-şi fi împlinit marea sa misiune istorică?

Poate neamul românesc să-şi sfârşească viaţa în cea mai tristă descompunere pe care ar cunoaşte-o istoria, surpat de mizerie şi de sifilis, cotropit de evrei şi sfârtecat de străini, demoralizat, trădat, vândut pentru câteva sute de milioane de lei? Oricât de mare ar fi vina părinţilor noştri, pedeapsa ar fi prea neînduplecată. Nu pot crede că neamul românesc a rezistat o mie de ani cu arma în mână, ca să piară azi, ca un laş, îmbătat de vorbe şi alcool, imbecilizat de mizerie şi paralizat de trădare. Cine nu se îndoieşte de destinul neamului nostru, nu se poate îndoi de biruinţa mişcării legionare.

Cred în această biruinţă pentru că înainte de toate, cred în biruinţa duhului creştin. O mişcare izvorâtă şi alimentată de spiritualitatea creştină, o revoluţie spirituală care luptă în primul rând împotriva păcatului şi nevredniciei – NU ESTE O MIŞCARE POLITICĂ. Ea este o revoluţie creştină. Cuvântul Mântuitorului a fost înţeles şi trăit în felurite chipuri, de către toate neamurile creştine, dealungul istoriei.

Dar niciodată un neam întreg n-a trăit o revoluţie creştină cu toată fiinţa sa; niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înţeles ca o revoluţie a forţelor sufleteşti împotriva păcatelor şi slăbiciunilor cărnii; niciodată un neam întreg nu şi-a ales ca ideal de viaţă călugăria şi ca mireasă – moartea.

Astăzi – 1937 – lumea întreagă stă sub semnul revoluţiei.

Dar în timp ce alte popoare trăiesc această revoluţie în numele luptei de clasă şi al primatului economic – COMUNISMUL -, sau al statului – FASCISMUL – sau al rasei – HITLERISMUL – Mişcarea Legionară s-a născut sub semnul Arhanghelului Mihail şi va birui prin harul dumnezeesc.

De aceea în timp ce toate revoluţiile contemporane sunt politice – revoluţia legionară este spirituală şi creştină.

În timp ce toate revoluţiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om – revoluţia legionară are drept ţintă supremă mântuirea neamului, împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu, cum a spus Căpitanul. De aceea sensul mişcării legionare se deosebeşte de tot ceea ce s-a făcut până astăzi în istorie şi biruinţa legionară va aduce după sine nu numai restaurarea virtuţilor neamului nostru, o Românie vrednică, demnă şi puternică – ci va crea un om nou, corespunzător unui nou tip de viaţă europeană.

Omul nou nu s-a născut dintr-o mişcare politică – ci totdeauna dintr-o revoluţie spirituală, dintr-o vastă prefacere lăuntrică. Aşa s-a născut omul nou al Creştinismului, al Renaşterii etc. – dintr-un desăvârşit primat al spiritului împotriva temporalului, dintr-o biruinţă împotriva cărnii.(...)

Cred în biruinţa mişcării legionare, pentru că cred în libertate în puterea sufletului împotriva determinismului biologic şi economic.

Cei care vin în Legiune, vin pentru că se simt liberi. Instinctele lor de conservare, laşităţile care zac în sufletul fiecăruia, frica – toate acestea sunt înfrânte. Legionarul nu mai este robul determinismului şi al instinctelor biologice. El ştie că nu are „nici un interes", „nu are nimic de câştigat" integrându-se în Legiune. Dimpotrivă, ştie că va fi lovit de interesele lui, că viaţa va fi mai grea, că poate va intra în temniţă sau poate va da piept chiar cu moartea.(...)

Se poate spune, fără urmă de paradox, că singurii oameni care cunosc şi trăiesc libertatea sunt astăzi, în România, legionarii.

Cei care nu cunosc Legiunea, ca şi cei care luptă împotriva ei, continuă să vorbească despre „dictatură" şi se miră că tinerii intelectuali aderă cu atâta spontaneitate la mişcarea „fascistă", în care „personalitatea este strivită şi libertatea suprimată. Am avut prilejul să mă ocup altădată de subita admiraţie a oamenilor noştri politici pentru „personalitate", de teama lor că în România nu se vor mai putea ridica personalităţile. Îi întrebam atunci câte „personalităţi" a creeat regimul libertăţii democratice. Unde sunt? Care sunt? Şi mai întrebam ce au făcut politicienii noştri pentru oamenii cu adevărata „personalitate", care au ieşit la lumină prin munca, geniul sau talentul lor şi au fost osândiţi la o viaţă de mediocritate şi jertfă.

Ce au făcut politicienii noştri, din toate partidele, pentru generaţia tânără de cărturari, artişti, tehnicieni şi gânditori?

Care este tânărul cu „personalitate" pe care l-a descoperit vreun partid politic şi l-a pus la locul pe care îl merită, i-a dat putinţă să-şi fructifice inteligenţa sau talentul pentru binele obştesc?

Ei ştiu că au fost „descoperiţi" o sumă de afacerişti precoci, secretari „inteligenţi" şi lichele domestice, cu care s-au „întinerit" cadrele partidelor.(...)

Personalitatea creşte şi rodeşte pretutindeni şi cu cât este mai severă disciplina, cu atât „personalitatea" se defineşte mai precis. Disciplina nu este tot una cu „dictatura" cum lasă a se înţelege ponegritorii Legiunii. Disciplina creşte şi promovează personalităţile – pentru că orice act de ascultare poate fi un act de comandă asupra ta, asupra instinctelor şi anarhiei tale lăuntrice.(...) Disciplina te întăreşte pe tine, îţi făureşte personalitatea.(...).

Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluţia creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi în dragoste. De aceea cred în biruinţa Mişcării Legionare, într-o Românie mândră şi puternică într-un stil nou de viaţă, care va transforma în valori spirituale de universală circulaţie bogăţiile sufletului românesc.

Buna Vestire, 17 decembrie 1937.

N. R. Toate asemănările cu ceea ce se întâmplă azi nu sunt de loc întâmplătoare.

FRĂȚIILE DE CRUCE ŞI CETĂȚUILE DIN TULCEA SUB PRIGOANA DICTATURII ANTONESCIENE

Lovitura de stat a generalului Ion Antonescu din ianuarie 1941, când a înlăturat de la putere Mişcarea Legionară, a determinat riposta legionarilor. Aceştia „au ocupat prefectura, primăria şi liceul de băieți" [1](*) din Tulcea, primele în ziua de 21 ianuarie 1941, iar liceul a doua zi.

„Elevii au făcut lucrările de pregătire a baricadării în timpul orelor de curs, ieşind şi intrând în localul liceului fără . să fie stânjeniți de nimeni". Directorul liceului, preot Vasile Iliescu, „a îngăduit suspendarea cursurilor în ziua de 22 ianuarie 1941 la cererea d-lui Ion Pena, şeful Frăților de Cruce şi al Cetăților din Tulcea, fără a avea autorizația autorităților şcolare superioare (era ora 18-19 când elevii s-au baricadat în localul liceului"[2], aflăm din adresa inspectorului general – Galați, I. Gherincea, către Ministerul Culturii Naționale şi Cultelor (MCNC), din 17 iunie 1941.

„Ştiind că în imediata vecinătate a şcolii se găseau încă în ajun baricadați, în localul Prefecturii, fruntaşii legionari, era dator (directorului – n. n.) să supravegheze îndeaproape elevii şi mai ales evacuarea liceului în seara de 22 ianuarie 1941"[3], aflăm mai departe din aceeaşi Adresă. Tot din aceeaşi sursă ştim că profesorul de istorie Ion Stratulat, de la acelaşi liceu, „fiind primar al oraşului Tulcea, s-a baricadat în localul Prefecturii, în timpul rebeliunii din 21-23 ianuarie 1941"[4].

Documentele întâlnite nu ne arată dacă legionarii baricadați erau înarmați şi nici cum a decurs confruntarea între forțele militare comandate de General şi Mişcarea Legionară; de asemenea nu ştim dacă în momentul acela exista armată germană în oraş şi ce atitudine a luat în acest conflict. Aflăm, în schimb, unele aspecte ale prigoanei la care au fost supuşi după aceea elevii, elevele şi profesorii care aderaseră la Mişcare.

În zilele de 10 – 11 februarie 1941 inspectorul ad-tiv Ghe. Mihăilescu, de la Inspectoratul Şcolar General al Ținutului Dunărea de Jos Galați, a efectuat o anchetă la Tulcea în urma căruia au fost suspendați din învățat cei doi profesori legionari amintiți: Ion Stratulat, fostul primar al oraşului, şi Vasile Iliescu, fostul director de al Liceului după cum aflăm din aceeaşi adresă [5]. Tot în ziua de 10 februarie, însă, aflăm din aceeaşi adresă, a Prefecturii Tulcea către Insp. Şc. Gen. Galați, că „elevele legionare de la Liceul teoretic de fete din localitate nu au participat la curs" [6]. Să fi fost o formă de protest împotriva suspendării celor doi profesori legionari hotărâtă atunci de către acest inspector? Sau / Şi împotriva eliminării elevilor legionari de la Liceul de băieți, despre care aflăm abia în 12 aprilie 1941 dintr-o altă *adresă*? Cert este că neparticiparea la cursuri a elevelor nu a fost întâmplătoare: din ancheta efectuată de acelaşi inspector Gh. Mihăilescu aflăm că „am cercetat – spune el – verosimilitatea *notei informative*, ajungând la convingerea că cuprinde multă exagerare" [7].

În ceea ce priveşte pedeapsa primită de elevii legionari participanți la confruntarea din 21 – 23 ian. 1941 o aflăm dintr-o *adresă* a Insp. Şc. Gen. Galați către Liceul teoretic de băieți Tulcea din 12 aprilie 1941, care arată că prin ord. „Onor. Minister 661 / 1941" au fost eliminați elevii Iacomi Florian şi Prundeanu Alexandru, ambii din clasa a VII - a[x] „până la sfârşitul anului şcolar, cu dreptul de a se prezenta ca pregătiți particular, în iunie 1941; elevii Găureanu Mihai, cl. V-a, Martin Sebastian, cl. a VIII- a, Oniță Aurel, cl. VIII-a, şi Pârâu Tudorel, cl. a VIII-a rămân să frecventeze cursurile până la sfârşitul anului şcolar; în cazul când vor comite o nouă abatere, vor fi eliminați până la sfârşitul anului şcolar, cu dreptul de a se înscrie la altă şcoală publică, din altă localitate"[8].

Dintr-o Adresă a Poliției oraşului Tulcea către Liceul teoretic de fete „Pr. Ileana" Tulcea, din 4 iunie 1941, aflăm că avusese loc un val de percheziții la domiciliul şi căminul elevelor, cu care ocazie s-au găsit dovezi că ele strângeau fonduri pentru Mişcarea Legionară, că dețineau medalioane şi mărțişoare legionare şi materiale de propagandă legionară. Impresionant este faptul că elevele erau şi din clase mai mici. Cred că nu este lipsit de interes să dau un citat mai lung din Adresa respectivă:

„I. La percheziția făcută elevelor Mateescu Cornelia şi Mateescu Maria, ambele domiciliate pe str. Buna Vestire nr. 25, s-a găsit:

a) un mărțişor legionar ci inițialele M.M. – Moța – Marin – pe care se află scris „13 ianuarie Majadahonda 1937";

b) un exemplar tras la şapirograf al cântecului „Urlau duşmanii;" Pe acest exemplar se afla desenat portretul lui C. Z. Codreanu.

II. La percheziția făcută elevei Lidia Maraboi din str. Mahmudia nr. 27 s-a găsit un calendar legionar.

III. La domiciliul elevei Ana Rabițchi din str. Babadag nr. 46 s-a găsit:

a) tabloul lui C. Z. Codreanu, în ramă;

b) un caiet în care se afla o compunere referitoare la C. Z. Codreanu;

Babadag, iul, 1994

(continuare în pag. 12)

prof. Ion ŞTEFAN

(urmare din pag. 15)

*** (22 APRILIE 1986)**

Nu există, afirmă el, „fapt religios în stare pură". El este întotdeauna simultan şi fapt istoric, şi sociologic şi cultural dar şi psihologic – pentru a nu menţiona decât contextele cele mai importante.

„Confuzia începe – subliniază Mircea Eliade atunci când numai un singur aspect al vieţii religioase este acceptat ca esenţial şi semnificativ – iar celelalte aspecte sau funcţiuni sunt privite ca secundare sau chiar iluzorii: este metoda reducţionistă aplicată de Durkheim şi, mai ales de Freud în Totem şi Tabu".

Dar dincolo de clasificarea problemei istoriei religiilor, a contribuţiilor şi erorilor diverşilor autori care au participat la studiile acestui fenomen, Mircea Eliade ne învaţă un lucru deosebit de important: cum să ne informăm, să colaţionăm informaţiile, cum să le integrăm în ceea ce există şi, mai ales, ce să facem cu ele. Metodologia lui – şi acesta-i meritul major al învăţăturilor lui – este utilizabilă în orice domeniu de activitate intelectuală.

Şi insistenţa asupra unui proverb francez – „il n'y a que le détails qui comptent – (numai amănuntele contează) – pe care, firește, nu-l poţi aplica în toate cazurile, dar nu-l poţi – şi nu trebuie să-l uiţi vreodată.

Un atare detaliu determină reafirmarea armoniei între hermetism şi magia hermetică: este vorba de întreruperea traducerii manuscriselor lui Platon, cerută de Cosimo de Medici care, în jurul lui 1460 achiziţionase un manuscris ce se va numi Corpus hermeticum şi pe care l-a dorit, tradus, neîntârziat. Traducătorul, M. Ficino, „scoate la iveală cea mai veche relaţie ce l-a precedat pe Moise ca şi pe magii persani evidenţiind legătura cu creştinismul".

Dar iată faimosul secol 19: creştinismul, ca toate celelalte religii sunt socotite nu doar lipsite de orice temei, ci chiar periculoase din punct de vedere cultural pentru că ar împiedica progresul ştiinţei. „Era, scrie Mircea Eliade în The QUEST, aproape un consens, pentru inteligenţia epocii, convingerea că filosofii au dovedit imposibilitatea demonstrării existenţei lui Dumnezeu; în plus, se pretindea că ştiinţele demonstrează că omul este alcătuit numai din materie – şi deci nu există ceva care s-ar putea numi „suflet", adică o entitate spirituală independentă de corp şi supravieţuind acestuia".

Suntem pe vremea când un domn Ludwig Buchner publică, în 1855 – cartea sa *Kraft und Stufle* în care „încearcă să demonstreze că NATURA – cu N mare – este lipsită de finalitate, că viaţa e produsă prin generaţie spontanee şi că sufletul şi spiritul sunt funcţii organice"

„Toate forţele organice – zicea dânsul – se reunesc în creer şi acea realitate pe care o numim suflet sau spirit este foarte probabil efectul „electricităţii nervoase".

Este secolul care ne-a dat şi faimosul manifest semnat de un oarecare Marx.

Cu o ironie fermecătoare Mircea Eliade constată că „pentru savanţi şi inteligenţia lumii ştiinţifice din a doua jumătate a secolului 19 – materia nu numai că rezolvă toate problemele dar, în acelaşi timp reduce viitorul omenirii la un progres neîntrerupt, nondramatic şi destul de obositor. Graţia ştiinţei omului va ajunge să cunoască tot mai bine materia şi să o stăpânească tot mai mult. Acest progres spre perfecţiune este fără capăt. Din această încredere entuziastă în ştiinţă, în educaţia ştiinţifică, în industrie, se va putea degaja un soi de optimism religios, mesianic; omul va fi, în cele din urmă, liber, fericit, bogat şi puternic".

Rezultatul s-a văzut. Îl trăim noi azi.

Mircea Eliade ne roagă să nu zâmbim auzind de toate aceste afirmaţii fantastice. Mişcarea spirituală, precum şi Societatea Teosofică exprimau acelaşi „ZEITGEIST" – acelaşi „spirit al vremii" ca şi ideologiile pozitiviste. Cititorii cărţilor *Origin of Species*, *Kraft und Stufle*, *Essays in comparative mythology* etc. nu erau aceiaşi dar toţi aveau ceva în comun: erau nemulţumiţi de creştinism şi un anumit număr dintre ei nu erau nici măcar „credincioşi".

Sincopa creştinismului istoric produsese un adevărat vid în inteligenţia vremii şi acest vid îi impulsiona pe unii să încerce să atingă sursa materiei creatoare iar pe alţii să comunice cu spiritele.

Există o altă temă majoră în panoplia profesorului Mircea Eliade: hermeneutica şi transformarea omului.

Pentru cei mai puţin iniţiaţi el ne învaţă că „putem compara hermeneutica" cu „descoperirea ştiinţifică sau tehnologică".

Realitatea ce urmează a fi descoperită există însă înaintea descoperirilor noastre, „dar ea nu era zărită, sau nu era înţeleasă sau nu se cunoştea folosul ei".

În acelaşi mod hermeneutica creatoare „dezvăluie semnificaţii care nu erau exprimate înainte şi le evidenţiază cu o asemenea vigoare încât, după asimilarea noii interpretări conştiinţa nu mai rămâne aceeaşi.

„Hermeneutica creatoare transformă, în cele din urmă, omul; ea depăşeşte simpla instruire, ea este totodată o tehnică spirituală susceptibilă să modifice calitatea existenţei".

În pofida unor eşecuri „hermeneutica creatoare" va fi recunoscută ca şi în istoria religiilor, drept „calea regală" a istoriei şi înţelegerii legionarismului.

Este semnificativă teama istoricilor contemporani – este vorba de cei de bună credinţă nu de cei năimiţi – de a se apropia de „fenomenul legionar, pentru că, ne spune Mircea Eliade: primul care va simţi urmările propriei sale lucrări hermeneutice va fi însuşi istoricul".

„Dacă aceste urmări nu se văd totdeauna cu claritate aceasta se petrece pentru că majoritatea istoricilor religiilor (dar şi cei ai legionarismului n. n.) se apără de mesajele conţinute în propriile lor documente".

(continuare în pag. II, Supliment)

(urmare din pag. 15)

*** (22 APRILIE 1986)**

Pentru că, afirmă, Mircea Eliade, nu poţi veni în contact cu forme „străine" câteodată extravagante, adesea teribile, fără a fi pedepsit".

În ceea ce îi priveşte pe exegeţii romani ai „fenomenului legionar" ei nu au ţinut seama de faptul că nu îndeplineau condiţia „sine – qua - non" pentru a fi consideraţi competenţi: nu stăpâneau o anumită filologie (înţelegând prin aceasta cunoaşterea limbii, a istoriei, a culturii fenomenului studiat).

În plus ei s-au „concentrat exclusiv pe aspectele exterioare ale universului spiritual ceea ce echivalează cu auto-alienarea"; ei au ignorat avertismentul lui Mircea Eliade „originalitatea şi importanţa unor astfel de contribuţii rezidă în faptul că ele explorează şi luminează universuri spirituale submerse sau greu accesibile".

„Satisfăcut de secularizarea vertiginoasă a societăţilor occidentale, oamenii de ştiinţă sunt înclinaţi să suspecteze de obscurantism sau de nostalgie pe autorii care văd în diferitele forme religioase altceva decât superstiţie şi ignoranţă sau, în cel mai bun caz, comportamente psihologice, instituţii sociale şi ideologii rudimentare, din fericire depăşite de progresul gândirii ştiinţifice şi triumful tehnologiei".

„Oricare ar fi punctul de plecare a unei analize care îşi propune să definească omul, fie că utilizează perspectiva psihologică, sociologică, existenţialistă sau orice alt criteriu împrumutat de la filosofiile clasice, se ajunge, implicit sau explicit, la situaţia de a caracteriza omul drept fiinţă creatoare de cultură (limbă, instituţii, tehnici, artă, etc.). Şi toate metodele – economice, politice, psihologice, - de eliberare a omului se justifică prin scopul lor final: acela de a DESLEGA OMUL de LANŢURILE SAU COMPLEXELE SALE pentru a-l deschide către lumea spirituală şi de a-l face CREATOR DE CULTURĂ".

Există printre studiile semnate de Mircea Eliade şi prezentat iniţial la Strassbourg, în 1964, (publicat în INITIATION – (ed. C. J. Beker Leiden, 1965) cel intitulat INIŢIEREA şi LUMEA MODERNĂ absolut necesar celui ce doreşte – cu bună credinţă şi corectitudine profesională – să înţeleagă Mişcarea Legionară.

„Termenul de iniţiere – în sens general – ne învaţă Eliade – denotă un ansamblu de rituri şi instrucţiuni orale ale căror scop este să producă o modificare radicală în statutul social al persoanei iniţiate".

În termeni filosofici iniţierea este echivalentă cu o mutaţie ontologică a condiţiei existenţiale sau, altfel spus, la capătul încercărilor sale novicele apare ca o fiinţă total transformată: EL A DEVENIT UN ALTUL.

Este ceea ce a demonstrat Mişcarea Legionară prin comportarea legionarilor în cei 70 de ani de continuă şi nemiloasă prigoană.

Sau, cu vorbele celui de care ne aducem aminte azi, „aceasta înseamnă că nostalgia pentru încercările şi scenariile iniţiatice dezvăluie aspiraţia omului modern pentru o regenerare totală şi definitivă, pentru o „renovatio" în stare să-i schimbe total existenţa".

CONGRES

În data de 05/05. 2001 a avut loc, la Bucureşti, al III – lea Congres al Partidului PENTRU PATRIE. Congresul a reunit 101 delegaţi cu drept de vot. Lucrările Congresului au debutat în jurul orei 10^{00} şi s-au încheiat la ora 17^{30}. Congresul a validat prin vot secret noul Consiliu al Partidului PENTRU PATRIE: dr. ing. Constantin IULIAN – preşedinte; Virgil TOTOESCU, Ion GAVRILĂ – OGORANU – vicepreşedinţi; Corneliu SULIMAN – secretar general; Nicolae NEAGOE – MATEESCU, Sile IORDACHE, Constantin IORGULESCU, Florin DOBRESCU, Sorin OLARIU, Lucia BAKI – NICOARĂ, Gheorghe URSA – consilieri. Noua conducere este validată pe o perioadă de 2 ani (Reporter).

CATEDRALA

Omagiu P. C. Pr. ***DUŢU****, ctitorul Catedralei „Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil".*

La-nceput de mileniu contem-
plam cu mirare,
pe un cer plin de farmec, un
punct strălucitor
care creştea pe boltă în nesfârşi-
ta zare
de credeai că-i un astru superb,
nepieritor.

În liniştea-nserării zvon dulce s-
auzea!...
Murmur duios de apă în infinit
Născut
se răspândea prin spaţii, nestin-
gherit vibra
pierzându-se în taină pe-un ţărm
necunoscut.

Era corul de îngeri de la DOMNUL
Purces
care-nsoţea Lumina cu margini
desluşite:
o Catedrală sfântă, un mândru
Vas-Ales
cu înălţate turnuri, cupole
măiestrite...

De o parte şi de alta, ai Proniei
ostaşi,
Mihail şi Gavriil purtau cu sârg
Solia;
cu ochii lor de foc scrutau din slăvi
Moşia
unde-aveau să planteze a lui Iisus
sălaş.

În final au depus dumnezeiescul
Dar
Printre oameni pioşi, în strada
Brâncoveanu:
cei ce - L vor vizita fi-vor cuprinşi
de har,
vor trăi fericiţi, vor alunga aleanul.

Săptămâna Patimilor, 2001.

Eugen BĂLAŞA

RECITINDU-L PE MIRCEA ELIADE.

* De curând începusem o altă serie, SCRISORI către un PROVINCIAL, în care, într-un anumit fel, stăteam de vorbă cu tinerii din generația mea. Din multele scrisori pe care le primeam, construisem un „provincial" la care adăugasem şi multe trăsături personale-bunăoară, melancoliile mele, (împotriva cărora, evident, tunam şi fulgeram), - Acestui provincial îi dădeam lecții de bărbăție şi eroism, îl somam să se scuture de clişee, de îndoială şi mediocritate, să-şi ia tinerețea în serios, adică, în primul rând, SĂ MUNCEASCĂ DIN RĂSPUTERI, să facă ceva, să CREEZE.

Eram obsedat de generația noastră, singura generație liberă, „disponibili", din istoria neamului românesc, nu va avea timp să-şi împlinească misiunea, că ne vom trezi într-o zi „mobilizați" aşa cum au fost părinții, moşii şi strămoşii noştri, şi atunci va fi prea târziu ca să mai putem crea liber, atunci nu vom putea face decât ceea ce au fost ursiți să facă înaintaşii noştri: să luptăm, să fim JERTFIȚI, să amuțim.

Sfatul pe care-l dam „provincialului" era acesta: să-şi închipuie anul care începe – 1928 – ca fiind ULTIMUL LUI AN şi să se străduiască să facă în cele 12 luni care vor urma tot ceea ce îşi propusese să facă în viață.(...)

Teama mea era de alt ordin: că TIMPUL ne este potrivnic, în sensul că, pentru tot ce avem de făcut, dispunem de prea puțin timp; că, deci nu trebuie să-l risipim zadarnic. Pe un alt plan era aceeaşi „LUPTĂ CONTRA SOMNULUI" pe care o începusem în liceu, când îmi dădusem seama că pentru ceea ce aveam de făcut – mii de cărți de citit, atâtea ştiințe de învățat – 16 ore de veghe nu-mi erau de ajuns.

Ceream „provincialului" cum îmi ceream şi mie, un efort supraomenesc pentru a învăța şi a face tot ce nu avuseseră răgaz să învețe sau să facă înaintaşii noştri.

Cred că nu mă înşelam. În fond, generația mea a avut doar vreo 10 – 12 ani de „libertate creatoare". În 1938 s-a instalat dictatura regală, apoi a venit războiul şi în 1945 ocupația sovietică TOTUL A AMUȚIT **(din CUVÂNTUL ÎN EXIL, nr. 4041, 1965).**

* Făcând parte, trupeşte şi spiritual, din europa, mai putem fi sacrificați fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existența şi integritatea spirituală a Europei?

De răspunsul care va fi dat, de Istorie, acestei întrebări, nu depinde numai supraviețuirea noastră, ca neam, ci şi supraviețuirea Occidentului **(Destinul culturii româneşti, 1953).**

*. Cercul prietenilor mei rămăseseră acelaşi şi continuam să ne vedem cu regularitate. Începusem să mă împrietenesc cu Camil Petrescu în pofida faptului că arareori îi plăcea ce scriam. Mă împrietenisem destul de bine cu Belu Silber şi cu atât mai mult m-a mâhnit un articol al lui, în ŞANTIER, în care, printre altele, spunea că sunt „puțin mistic, puțin agent de siguranță". Câteva zile după aceea a venit să mănânce la noi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. I-am spus: „Belu tu mă cunoşti, ştii cum îmi câştig viața, ştii cât de mult muncesc să-mi pot plăti chiria, să-mi pot cumpăra cărți, să-mi pot invita prietenii la masă. Cum de-ai putut scrie, atunci, că sunt „puțin agent de siguranță"?

A început să râdă: „Eşti mai naiv de cât credeam, mi-a răspuns. Asta n-are nici o importanță. Asta face parte din jargonul gazetăriei marxiste. Eu sunt silit să atac poziția ta ideologică şi o fac utilizând clişeele clasice, dar țin la tine ca om şi prețuiesc prietenia ta.

L-am privit întristat.

„Îmi pare rău, i-am spus. Eu am altă concepție despre prietenie şi chiar despre gazetărie"...

Cred că nu ne-am mai văzut de atunci **(din MEMORII, vol. 1).**

* Nu m-am consolat niciodată că în acei ani când îmi îngăduiam toate libertățile, am ales soluția hibridă a „romanului indirect". Dacă l-aş fi publicat integral JURNALUL INDIAN ar fi fost o carte semnificativă. Ar fi inaugurat în România un gen literar care, probabil va deveni popular, în literatura europeană în vreo zece-două zeci de ani. Cred că multiplele crize prin care a trecut romanul, teatrul filosofia sistematică vor încuraja un nou gen literar, greu de definit deocamdată dar care va fi departe atât de expresiile tradiționale ale scrierilor filosofice, ale eseului şi criticii, cât şi de jurnalul intim tip Goncourt sau Amiel. Scrieri în aparență hibride ținând atât de carnetul de note şi jurnalul intim, cât şi de stilul monografiei erudite, al corespondenței, al reflecției filosofice, al problematicii politice şi sociale sau al istoriografiei (-**idem**).

*** Din scrisorile trimise prietenului său Stig WIKANDER – nepublicate până acum:**

7 noiembrie 1950.

Astfel se face că ne-am mutat fără să stăm pe gânduri – (până atunci locuiseră în hoteluri de mâna a doua n. n.) – într-un apartament pus, provizoriu la dispoziția lor de Rene Laforque – şi, în sfârşit, am o cameră de lucru şi sper să pot relua nefericita mea carte despre şamanism.(...) Toate astea mă înfurie şi mă demoralizează în cel mai înalt grad – dar am învățat să mă resemnez şi chiar să zâmbesc dinainte „terorilor istoriei" (aşteptând, bineînțeles ca această majusculă să mă strivească într-o zi.(...)

Dacă îmi rămâne timp să fac şi altceva, aş încerca să scriu o carte mică despre *L 'Homme comme symbole (Omul ca simbol)*. Dar mă îndoiesc, sunt destul de dezamăgit de erudiție şi cred că am comis

(continuare în pag. 10)

Texte selectate de **Paul Spiru MICHAIL.**

* **(RECITINDU - L...)** o mare crimă împotriva mea abandonând literatura Orice s-ar întâmpla vreau să-mi lichidez cercetările de istoria religiilor înainte de a face altceva (bunăoară, să emigrez în Argentina, unde se află fiica mea vitregă şi să-mi caut norocul în agricultură ( )

Viitorul nu se arată prea încurajator, dar sfârşim prin a ne obişnui cu orice, CHIAR şi CU CATASTROFA.

7 august 1952.

* Şi acum o observaţie maliţioasă: am recunoscut în Abrahamsson elevul lui Widegren: nu îmi face onoarea de a mă cita măcar odată, deşi îl citează pe E O James şi alţii eiusdem farinae în legătură cu mitul ( )

Mă interesează orice carte– „mină de informaţie"-; mă gândesc TOT TIMPUL LA ROMÂNIA. Trebuie să avem la dispoziţie cel puţin anumite dosare complete. căci bibliotecile au fost „purificate" şi. în plus după 1948 nu a mai intrat nici o carte occidentală ..

Dar Nostalgie du Paradis va conţine mai puţin de cât o indică titlul său. Cred că v-am vorbit despre asta într-o după amiază la Lund: mă interesează mai ales recuperarea (simbolică) a condiţiei „paradisiace" (denumirea animalelor, limbaj al animalelor ascensiune celestă, întâlnire DIRECTĂ cu Dumnezeu, etc) decelabilă în şedinţele şamanice pun în legătură această recuperare efemeră cu mistica creştină. arăt că aceeaşi situaţie se repetă în mistica creştină (sfântul regăseşte într-un fel condiţia lui Adam înainte de cădere; viaţa mistică = recuperare a Paradisului, etc.)

Visez să scriu o carte simplă, densă, pentru lectura curentă, fără note şi bibliografie.

În legătură cu Ana Pauker, nu trebuie decât să citiţi 1984 al lui George Orwell. ESTE SOARTA TUTUROR CONDUCĂTORILOR COMUNIŞTI.

14 iunie 1974.

* Împotriva destinului – cel puţin asta-i convingerea mea – nu este posibilă decât o singură replică: A CONTINUA!

* **Din DESTINUL CULTURII ROMÂNEŞTI**:

Adevărata primejdie începe, însă, pentru întreg neamul românesc, abia după ocuparea teritoriului de către Soviete. Pentru întâia oară în istoria sa, neamul românesc are de a face cu un adversar nu numai exceptional de puternic, dar şi hotărât să întrebuinţeze orice mijloc pentru a NE DESFIINŢA SPIRITUALICEŞTE şi Cultural ca să ne poată. în cele din urmă, asimila (..) Chiar fără masivele deplasări de populaţii, există primejdia unei sterilizări spirituale prin distrugerea sistematică a elitelor şi ruperea legăturilor organice cu tradiţiile culturale autentic naţionale.

Neamul românesc, ca şi atâtea alte neamuri subjugate de Soviete, riscă să devină, cultural, un popor de hibrizi. Dar s-ar putea ca această primejdie de moarte să se soldeze cu o extraordinară reacţie spirituală, care să echivaleze cu instaurarea unui nou „mod de a fi" şi să provoace pe planul creaţiei culturale, „descălecarea" de acum 7 veacuri, provocată de marea năvălire a tătarilor.(...)

Teoria istorică a împiedicat până acum creaţiile masive ale geniului românesc pe un plan mondial. Trebuie să ne amintim mereu că România modernă şi independentă nu are decât o SUTĂ de ani de existenţă iar întregirea ţării a avut loc abia acum 35 de ani (textul este scris în 1953). Făcând bine socotelile vedem că România modernă s-a bucurat numai de 20 de ANI DE LIBERTATE.

Şi totuşi, cât de mult s-a creat în acest răstimp -.

Dacă ar fi avut încă 20 – 30 de ani de relativă linişte, este probabil că România s-ar fi remarcat printr-un aport important în felurite domenii ale culturii europene.(...)

Nu trebuie să uităm o clipă că acolo unde s-a întins Grecia, Roma şi creştinismul arhaic, s-a conturat adevărata Europă, nu cea geografică, ci Europa spirituală. Şi toate valorile creată înlăuntrul acestei zone privilegiate fac parte din PATRIMONIUL COMUN AL CULTURII EUROPENE. Nu ne putem imagina o CULTURĂ EUROPEANĂ redusă numai la FORMELE EI OCCIDENTALE. EUROPA SE ÎNTREGEŞTE CU TOT CE A CREAT şi PĂSTRAT SPAŢIUL CARPATO-BALCANIC.

Ceva mai mult: avem motive să credem că spaţiul în care s-a întruchipat ZAMOLXIS, ORFEU şi misterele MIORIŢEI şi ale MEŞTERULUI MANOLE, nu şi-a secătuit izvoarele de creaţie; acolo unde moartea e încă valorificată ca o nuntă, izvoarele spirituale sunt intacte.(...)

Europa nu este – şi NICI NU POATE FI – un bloc monolitic.

Ea are deci nevoie de dimensiunea orfică şi zamolxiană pentru a se putea întregi şi pentru a plăsmui noi sinteze

La încheierea acestui eseu MIRCEA ELIADE pune „o singură întrebare": Europa îşi mai poate îngădui această A DOUA PĂRĂSIRE A DACIEI în ZILELE NOASTRE? Făcând parte, trupeşte şi spiritual, din Europa, mai putem fi sacrificaţi fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existenţa şi integritatea spirituală a Europei?

De răspunsul care va fi dat, de ISTORIE, acestei întrebări nu depinde numai SUPRAVIEŢUIREA NOASTRĂ, ca neam, ci şi SUPRAVIEŢUIREA OCCIDENTULUI.

PROFESORUL Ion Petrovici: Un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană

Vorbind despre profesorul Ion Petrovici e neapărat necesar să ne amintim cum privea marele Eminescu inteligenţa şi caracterul, când spunea: „Intre caracter şi inteligenţă n-ar trebui să existe alegere...

Inteligenţa se găseşte adese – caractere foarte rar".

Folosim acest precept eminescian în prezentarea succintă a unui filosof din perioada de guvernare a unei dictaturi antilegionare pentru a arăta că profesorului Petrovici nu i-a lipsit inteligenţa, nici caracterul.

Suntem în frământările anului 1944. La conducerea statului român un Guvern al Antoneştilor, iar prigonirea legionarilor încă era un fenomen ce caracteriza conducerea fostului Stat Naţional Legionar drept o şleahtă de torţionari.

La Ministreul Culturii Naţionale şi Cultelor „domnise" generalul Radu R. Rosetti.

Deşi generalul Rosetti nu era complet descotorosit de unele metehne specifice absurdităţilor practicate în viaţa de cazarmă - aceasta mareşalului nu-i displăcea (Un exemplu din meteahna generalului Rosetti: primul lucru pe care îl făcea dimineaţa la sosirea în instituţie era să controleze personal curăţenia de la WC – uri - ceea ce i-au făcut pe unii *bârfitori* să-l poreclească „domnul ministru – closet") şi deşi Antoneştii se simţeau onoraţi cu participarea lui la o guvernare atât de angajată în „răfuieli" interne, totuşi generalului Radu R. Rosetti i-au trebuit mai puţin de zece luni spre a-şi da seama că este dificilă orice colaborare cu un om *irascibil* ca Ion Antonescu.

La 10 noiembrie 1941 şi-a prezentat demisia, fără prea multe explicaţii. A. Simion notează: „Hotărârea acestuia se pare că l-a luat prin surprindere pe Antonescu, de vreme ce el n-a găsit, imediat, un înlocuitor, fiind nevoit să preia, personal, interimatul respectivului departament [vezi Decretul nr. 3146 din 11 noiembrie 1941].

Abia la 4 noiembrie, după trei săptămâni de căutări, tratative şi poticneli, fu găsit un ministru la Departamentul Educaţiei Naţionale, în persoana prof. univ. Ion Petrovici.

Aici este necesar să facem o paranteză pentru a spune câte ceva despre acest eminent cărturar român cu care, învăţământul universitar din România, a avut tot motivul să se mândrească înainte de „eliberare" şi se va mândri după adevărata *Eliberare*.

La data când profesorul Ion Petrovici a acceptat să-l înlocuiască pe generalul Rosetti, în urma unor îndelungate tratative purtate cu amândoi Antoneştii, împlinise vârsta de 59 de ani. Faptul că a fost, totuşi, convins să fie ministru, şi, mai cu seamă, să fie ministru al Învăţământului, într-un cabinet de dictatură militară, menit să poarte un război de distrugere a Gărzii de Fier, un război cu precădere împotriva tineretului studios care era format, în general, nemarxistic, era *detaşamentul de avangardă al Mişcării Legionare,* a surprins pe foarte mulţi români legionari şi nelegionari. A surprins fiindcă în toate manifestările sale – atât cele politice, cât şi în bogata-i activitate de universitar, academician şi scriitor - , Ion Petrovici n-a întreprins nimic, nici o acţiune care să-l arate în adversitate cu legionarii. Astfel că, ţinând cont de aceasta şi potrivit formulei politice exprimată în deviza lui Corneliu Zelea Codreanu: „Toţi cei care nu ne duşmănesc şi nu sunt angajaţi în lupta făţişă contra noastră sunt prietenii legiunii", profesorul Petrovici era considerat de marea masă a legionarilor un simpatizant al lor. Chiar ca ministru antonescian el a rămas în continuare acelaşi, corect şi ataşat pe deplin ideilor de bază ale *românismului constructiv*, un ministru care – aşa cum ne va mărturisi mai târziu la Aiud – „a făcut ce i-a stat în putere să tempereze spiritele, să-l determine pe mareşal să nu mai comită noi fărădelegi împotriva tineretului ţării..."

În 1979, Editura „Cartea Românească" a tipărit, sub semnătura lui Ion Petrovici, un volum de „Evocări inedite" – pagini memorialistice, cu titlul sugestiv: *Prin meandrele trecutului.* Avea să fie ultima lucrare literară a filosofului editată de un regim care la ţinut întemniţat aproape un deceniu la cele mai sinistre închisori staliniste: Jilava şi Aiud (Penultimul volum de „reconstituiri şi evocări": *De-a lungul unei vieţi,* a văzut lumina tiparului la începutul anului 1966).

„Cuvântul înainte", la ultimul volum, este scris de Mihai Gafiţa. Aceasta, vrând să explice motivul care l-a determinat pe filosof să accepte colaborarea cu Antoneştii, a scris următoarele: „Asasinarea lui Iorga, Madgearu şi a altor figuri de prim plan ale politicii, dar nu mai puţine personalităţii ale culturii (după câte ştim în afară de Iorga, Madgearu şi Victor Iamandi, în noiembrie 1940 şi nici la „rebeliune", nu au căzut sub gloanţele legionarilor nici o altă personalitate a culturii româneşti (dacă Victor Iamandi a fost şi o asemenea personalitate şi nu o figură de prim plan a politicii de *lichidare a gardismului;* n. n.), a creat şi la Ion Petrovici şi la alţi intelectuali disponibilităţi de înţelegere pentru actele interne ale dictatorului militar care lichidase rebeliunea legionară, urmărea pedepsitor pe ucigaşi şi anunţa un program de redresare morală. A socotit deci că este cu putinţă să-i dea concursul în acţiunea de guvernare..." (vezi opera citată, pag. 11).

E bine să precizăm că în decembrie 1941, luna când profesorul Ion Petrovici s-a decis să-l înlocuiască pe Ion Antonescu la Departamentul Culturii Naţionale şi al Cultelor, toate marile procese legionare erau terminate din vară, execuţiile de legionari se răriseră de-a binelea, ca şi „urmărirea pedepsitor pe ucigaşi"...

(va urma)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

(urmare din pag 8)

*** (FRĂȚIILE DE CRUCE...)**

c) portretele lui C. Z. Codreanu şi Horia Sima decupate din ziare sau reviste;

d) un număr de 69 notițe pe fițuici volante cuprinzând activitatea legionară a numitei după evenimentele de la 21 – 23 ianuarie a. c. în direcția strângerii de fonduri pentru Mişcarea Legionară. Pe fiecare din aceste fițuici se aflau scrise lozinci legionare sau fraze instigatoare ca acțiuni teroriste, propagandă, etc. Toate aceste fraze sunt cuprinse din 7 cuvinte. Astfel de fițuică scrisă în ziua de 16 aprilie 1941 este scris: „De ce Antonescu crede, dacă moare, piere Țara?".

Din cercetările făcute rezultă că elevele de la Liceul dv. desfăşoară o intensă activitate legionară.

Eleva Ribițchi Ana a fost înaintată cu actele adresate Parchetului Tribunalului Militar Constanța, unde a fost reținută pentru cercetări şi judecare.

IV. Cu ocazia percheziției ce s-a făcut la Căminul Liceului de fete, Rădăcină Maria din cl. A III-a a dat elevei Bâlă Maria din cl. a V – a o revistă intitulată *„Muncitorul legionar"* pentru a o ascunde; această revistă se află la Poliție.

V. La domiciliul elevei Zaharia Silvia s-a găsit o cărticică cu cântece legionare"[9]

Ca urmare a Adresei Poliției, în ziua de 7 iunie are loc Consiliul profesoral al Liceului teoretic de fete „Pr. Ileana"; din procesul verbal nr. 34/1941 extragem „Am constatat din rezultatele cercetărilor Poliției că, afară de eleva Ribițchi Ana, celorlalte eleve nu li se pot aduce învinuiri ce ar trebui să aibă sancțiuni din partea autorităților şcolare. În ceea ce priveşte pe Ribițchi Ana, cl. A V-a, consiliul profesoral, propune eliminarea ei până la pronunțarea instanțelor judecătoreşti" [10].

Pe adresa Liceului teoretic de fete „Pr. Ileana", din 9 iunie 1941, înaintată Insp. Şc. Reg. Galați împreună cu procesul-verbal din 7 iunie, inspectorul general şef pune rezoluția: „Se aprobă propunerea cu sancționarea elevei Ana Rabițchi" [11].

Din procesul - verbal amintit se constată că profesoarele Liceului de fete aveau curajul să ia apărarea elevelor acuzate de poliție, nesancționându-le, cu excepția celei arestate. Mai mult, în finalul acestui proces-verbal consemnau: „Cu privire la învinuirea că la şcoala noastră s-ar lucra intens în direcția politicii legionare protestăm împotriva acestei afirmații deoarece la noi în şcoală nu se desfăşoară nici o activitate în acest sens" [12]. Câtă diferență între ținuta demnă a profesoarelor de atunci, care căutau să ajute, cât le stătea în putință, pe elevele lor prigonite de dictatura antonesciană, şi conformismul servil al profesorilor din timpul dictaturii comuniste!

Activitatea clandestină a elevilor din Frățiile de Cruce, care acționau în Liceul teoretic de băieți, a continuat însă tot timpul, înfruntând riscurile arestărilor antonesciene. Nu cunoşteam activitatea acesteia, căci din documentele studiate nu reiese. În schimb, există o adresă foarte importantă a M. C. N. C. din 19 martie 1942, din care aflăm că Parchetul Tribunalului Tulcea face cunoscut că „a fost descoperit întreg nucleul legionar din oraş, membrii fiind arestați şi trimişi cu actele dresate Tribunalului Curții Marțiale a Diviziei a IX-a din Constanța"[13] Aceştia sunt elevi ai Liceului teoretic de băieți, mulți dintre ei fiind printre cei care, cu un an în urmă, fuseseră avertizați că „la prima abatere" vor fi exmatriculați. Ei sunt: Mitan Virgil, cl. a VIII-a; Radu Valentin cl. a VIII-a; Prundeanu Alexandru cl. a VIII-a; Martin Sebastian cl. a VI-a; Pârâu Tudorel cl. a VIII-a particular: acesta a mai fost condamnat 4 luni închisoare şi este şeful acestei organizațiuni clandestine"[14]. Pe această adresă Ministrul I. Petrovici a pus rezoluția: „eliminați".

Ca urmare, cei cinci elevi legionari sunt eliminați din şcoală prin Adresa M. C. N. C. din 23 martie 1942 către Liceul teoretic de băieți Tulcea[15].

Ce a urmat după aceasta, pentru liceenii fedecişti din Tulcea, documentele consultate nu mai arată nimic. Cu siguranță că au parcurs calvarul atâtor mii de tineri idealişti care şi-au sacrificat tinerețea şi viața pentru un ideal în care au crezut nelimitat.

Pentru ilustrarea caracterului opresiv al regimului antonescian voi înfățişa un fapt întâlnit în aceeaşi serie de documente: la 16 octombrie 1943, M.C.N.C. comunică Insp. Şc. Reg. Galați că sunt pedepsite cu „avertisment public" Paraschiva Angelescu şi Maria Ionescu, profesoare la Şcoala Profesională de fete din Tulcea, „Pentru că s-au făcut vinovate de abateri de la regulament" [16]. Cauza şi ce „abateri de la regulament" li se reproşează se vede din Adresa acestei şcoli către Insp. Şc. Reg. Galați din 3 mai 1943, din care menționăm: „Avem onoare a vă aduce la cunoştință că în urma unui denunț anonim (veşnicul denunț anonim care a chinuit omenirea – n. n.), Siguranța locală a făcut cercetări la şcoala noastră cu privire la o hartă a Rusiei ce a fost publicată în revista „Vremea" din iunie 1941 şi pe care urmăreau cu aproximație mersul războiului. Au fost interogate doamnele profesoare, personalul administra-tiv şi de serviciu" [17].

---

[1] Arh. Stat. Tulcea, Fond. Prefect. Tulcea, Serv. A-dtiv, dos. 1304 / 1941, f. 219;

[2] Arh. St. Tul. Fond. Insp. Şc. Reg. Galați, Dos. 33 / 1941, cu foile nenumerotate când l-am consultat în 1981;

[3] Ibidem;

[4] Ibidem;

[5] Ibidem;

[6] Ibidem;

[7] Ibidem;

[x] cl. a XI – a de azi; Liceul teoretic avea atunci clasele I – VIII, corespunzând claselor V – XII de azi;

[8] Arh. Stat. Tulcea, Fond. Insp. Şc. Reg. Galați, Dos. 33 / 1941, foi nenumerotate;

[9] Ibidem;

[10] Ibidem;

[11] Ibidem;

[12] Ibidem;

[13] Arh. St. Tulcea, Fond. Insp. Şc. Reg. Galați, Doc. 35 / 1942, foi nenumerotate;

[14] Ibidem;

[15] Ibidem;

[16] Arh. St.Tulcea, Fond. Insp. Şc. Reg. Galați, Dos. 41/1943, foi nenumerotate;

[17] Ibidem.

O SĂRBĂTOARE A BUNEI VESTIRI ÎN LARGUL MORŢII – MIDIA

Primele cârduri de cocori se învârteau în cercuri pe cerul ca oglinda, aducând pe aripi de vise, primăvara aşa de aşteptată, pe meleagurile Dobrogei. Soarele învăluia cu căldură sa câmpiile şi dealurile, ţărmul şi apa mării, iar valurile mai puţin mânioase îşi lăsau spuma pe nisipul argintiu de pe plaja ce mărginea lagărul de tristă amintire Midia.

În spatele bărcii nr. 1, care găzduia peste 100 de deţinuţi politici, toţi componenţi ai brigăzii de meseriaşi, se întindea grădina de zarzavat, pe care o lucrau deţinuţii din interiorul lagărului, roadele fiind savurate de politrucii ce ne păzeau şi familiile lor. Straturile de ceapă se aliniau simetric pe costiţa deluşorului, verdele viu al firişoarelor tinere, contrasta violent cu pământul gălbui, în unele locuri nisipos, al celorlalte straturi ce îşi aşteptau sămânţa. Pe lângă cărări, tufe de păpădie zâmbeau prin coloritul galben al micilor flori care anunţau la rândul lor primăvara. Era 25 Martie 1953. Zi mare a bisericii creştine. Ziua de Buna Vestire. În baraca meseriaşilor, cu o zi înainte se făcuse curăţenie generală şi cei aproape 80 de deţinuţi politici din schimbul întâi se aflau strânşi pe locul dintre priciuri şi ascultau cu smerenie slujba liturghiei oficiată de preotul strungar, al cărui nume mi se pare că era Negrutiu, eu fiind proaspăt venit în familia meseriaşilor, încă nu apucasem să cunosc decât pe şeful brigăzii, mecanicul de cale doctorul strungar ce salvase de la moarte zeci de deţinuţi politici prin toate lagărele şi puşcăriile prin care trecuse. Achile Sari era o adevărată legendă a puşcăriilor comuniste. După slujba religioasă, preotul îşi ţinu predica dedicată zilei de Buna Vestire, în care, Arhanghelul Mihail vestise pe fecioara Maria că peste nouă luni va naşte pe Acel ce va fi Fiul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul trimis să salveze omenirea de păcatul de moarte şi a pregătirii ei de înviere sufletească, atunci când va veni ziua judecăţii de apoi.

După predica preotului, doctorul Achile Sari se adresă auditorilor, care, în majoritate erau legionari: „Dragi camarazi, aşa cum biserica ai cărei fii suntem, sărbătoreşte această zi sfântă, tot aşa pe plan lumesc; Legiunea Arhanghelului Mihail" sărbătoreşte şi ea această zi, în care o mână de intelectuali a înfiinţat această legiune spre a anunţa, de Ziua Bunei Vestiri, vestea învierii neamului românesc, iar ea să fie pilonul zidului în faţa primejdiei bolşevice. Toţi cei de faţă au păstrat apoi un minut de reculegere în memoria celor morţi în puşcăriile comuniste. Încet-încet, ultimele raze ale soarelui părăseau bolta cerească, amurgul începea să-şi lase aripile peste întinsul mării iar noi, încă sub impresia cuvântărilor, ne pregăteam pentru numărătoare, cu gândul la cei de acasă, uitând pentru un moment chinurile îndelungate ale detenţiei, şi, primind mesajul acestei minunate zile, vom suporta mai uşor anii grei pe care îi mai aveam de parcurs pe această Golgotă a neamului românesc, urmând a ne duce crucea până la o „Bună Vestire" ce totuşi, pentru unii din noi, a venit! Târziu, dar a venit!

Wilhelm WEISS

Trăncăneala...

Obicei mănos pentru politicienii de pretutindeni. Geme Europa de astfel de „conducători". În România este superinflaţie de din ăştia. Sunt unii dintre ei autori de zeci de volume, pute în urma lor a „cultură". De pildă, orice politician care se respectă îşi adună discursurile şi editează un volum, două... zece. Dacă le cercetezi conţinutul vei observa o bogăţie infinită de promisiuni, cuvinte late, neologisme, sintagme găunoase etc. Coroborând, toată această vorbărie a politicianului respectiv, cu faptele aceluiaşi politician vei constata o cumplită nepotrivire. Când politicianul îţi vorbeşte despre bogăţie materială fi sigur că – în fond – se gândeşte la bogăţia personală, când spune că eşti liber el spune că eşti „liber" să-i devii sclav ş. a. m. d. Politicianul este – în fond – un hoţ. El fură pe faţă şi este aplaudat de auditoriu, este cunoscut, mai mult decât atât, este celebru şi toată lumea aşteaptă minuni de la el, stă cu gura căscată să i-o astupe politicianul cu haleală, să-i ofere o speranţă, credinţă şi mulţumire sufletească.

Noi oamenii punem mare preţ pe omul care-i bun de clanţă. Darul oratoriei descătuşează energii nebănuite în auditoriu. Desigur, în favoarea oratorului, a retorului. Sigur, există şi alt tip de politician. Al celui ce mereu râde, rânjeşte chiar. Râde şi-ţi dă „bună - ziua". Un astfel de ins este deosebit de ticălos. Îţi înfige cuţitul în spate , râde, şi, dacă scapi de la moarte, a doua zi îţi dă iar „bună-ziua", râde, la Biserică-şi face cruce, cu evlavie, râde la toată lumea, dă mâna cu toată lumea şi zice că l-ai provocat şi de aceea te-a înjunghiat şi că a făcut-o spre binele tău. Am cunoscut şi eu – în anii din urmă – un astfel de ticălos. Cum ne putem apăra de această specie de „oameni"?

Încă n-am aflat!...

George URSA

(urmare din pag 1)

*** (De unde începe...)**

Şi a face istorie înseamnă a crea un „om nou", cu un alt sens al existenţii.

Semnele ne arată că destinul României moderne cu acest „om nou" începe: că dintr-un primat al spiritului, adică al valorilor creştine, îşi vor trage hrana şi tăria noile generaţii. *Comentariul* nostru la jurământul legionarilor încerca să pună în lumină structura creştină a vieţii tineretului românesc de astăzi. O înspăimântătoare voinţă de creştinare stăpâneşte astăzi sufletul elitelor tinereşti. Mistica aceasta – care nu e *nouă*, căci se află pe locurile noastre din timpul când se zămislea poporul românesc – coincide cu setea neamului întreg de a se împrospăta sufleteşte, de a se întări şi a se spiritualiza

Veţi întâlni pretutindeni astăzi, în toate straturile sociale, oameni care-şi caută un sens al existenţei prin valorile creştine. Jertfă, muncă, viaţă aspră, temniţă, renunţare la bucuriile lumeşti – au ajuns ţel şi sens al existenţei pentru foarte mulţi oameni, care trăiau până acum la întâmplare, în afara oricăror valori spirituale. Toţi aceşti oameni *cred şi vor să creadă*. Toţi nădăjduiesc o ţară nouă prin harul lui Dumnezeu şi asprimea vieţii lor creştine.

Iată, prin aceste schimbări adânci, nevăzute şi neauzite, se pregăteşte destinul României moderne. O ţară şi un neam care trăiesc *total* sub semnul Crucii. Ceea ce n-au izbutit să realizeze sau să păstreze neamurile Apusului – să încercăm noi, să înfăptuim noi. Dacă poate fi vorba de o misiune a României, de un om nou creat de români – aici sunt, în această colectivă sete de sfinţenie, de creştinare totală.

Geneva n-a însemnat prea mult în istoria lumii. Dar a fost un veac când Geneva domina în întreaga Europă: acolo trăia Calvin, acolo încerca el să realizeze o viaţă creştină (după capul lui, e drept). Atunci Geneva strălucea ca un far în Europa. Era dată ca exemplu pentru libertatea ei spirituală, pentru creştinismul ei, pentru perfecţiunea omenească pe care realizase Calvin. Oamenii din alte locuri îşi îndreptau privirile spre Geneva ca spre un nou Ierusalim. Istoria Reformei a dovedit apoi, cât de lumesc era acest Ierusalim genevevez. Dar pe noi nu ne interesează aici adevărul sau minciuna Reformei. Ci numai un singur fapt: că unicul ceas când Geneva a dominat Europa a fost ceasul revoluţiei sale creştine.

În România de astăzi nu se întâmplă o nouă Reformă. Dimpotrivă, o adâncire a celei mai vechi forme de viaţă creştinească: ortodoxia. Dar ortodoxia noastră ar putea să strălucească într-o apropiată şi să domnie întreaga Europă. Nu prin puterea ei de prozelitism – pe care nu o are şi pe care, structural, nu o poate avea, deoarece se deosebeşte de universalismul catolicismului şi atomismul protestantismelor. Ci prin miracolul unui neam care creşte, se fortifică şi îşi justifică misiunea lui istorică, numai cu ajutorul valorilor creştine. Când întreaga Europă recunoaşte că oamenii nu pot fi conduşi *creştineşte* – şi numai un primat politic dă semnificaţie unui neam – România îşi îngăduie „nebunia" să arate Apusului că o perfectă viaţă civilă nu poate împlini *decât* printr-o viaţă autentic creştină, şi că cel mai superb destin pe care şi-l poate găsi un neam este *să facă istorie prin valori supra-istorice*.

Dacă ne învrednicim să arătăm lumii acest lucru, misiunea României se alătură, în istoria Europei, misiunii pe care şi-au recunoscut-o Grecii, Romanii, Germanii, Slavii.

Maxime ... blânde

* **F**ericirea este sentimentul îndatoririlor îndeplinite.

* **N**epăsătorul nu simte fericirea.

* **F**ericirea în copilărie este joacă, vis, iluzii; la maturitate... rezultatul muncii, succese şi.. înţelepciune.

* **E**şti fericit când nu eşti ca alţii.

* **N**ici o fericire nu este mai sinceră şi reală, decât iubirea faţă de copii.

* **F**ericirea nu poate fi fictivă.

* **O**mul îşi poate găsi fericirea, nu în lumea perceptibilă simţurilor ci în labirintul propriului său suflet; prin muncă stăruitoare şi dăruire de sine, prin sacrificiu şi descoperirea adevărului.

* **N**efericiţii nu ştiu ce este fericirea de aceea ei trebuie învăţaţi.

* **C**ei ce nu pot plânge zâmbind, nu pot cunoaşte şi nici nu pot să ştie ce este fericirea.

* **F**ericit este omul care face binele.

* **F**ericirea adevărată este totdeauna o depăşire tăcută, latentă în cutele conştiinţei. Noi nu o mărturisim din modestie sau de frică să nu ne-o pierdem prin devalorizarea ei de către alţii, care ne-o pot compromite şi degrada.

* **C**ine este fericit nu se teme de moarte!

Simion GIURGECA

* El a bătut neamuri multe şi a ucis împăraţi puternici;

Idolii neamurilor sunt argint şi aur, lucruri făcute de mâini omeneşti.

Gură au şi nu vor grăi; ochi au şi nu vor vedea;

Urechi au şi nu vor auzi, că nu este duh în gura lor.

Asemenea lor să fie toţi cei ce-i fac pe dânşii şi toţi cei ce se încred în ei (Psalmul 134, vers. 10, 15 – 18).

22 APRILIE 1986

Acum 15 ani pleca dintre noi Mircea Eliade.

Ducea cu el tristeţea, imensa tristeţe a exilatului care asemenea lui Ovidiu, tânjea după România precum poetul exilat la Pontus Euxinus după Roma, dar şi nefericirea de a nu-şi fi văzut truda de o viaţă preţuită cum ar fi cuvenit în propria ţară, pentru că, în ciuda vorbei ştiute că „nimeni nu-i profet în propria ţară" el s-ar fi vrut să fie.

Iar noi, în cei 15 ani de când ne-a părăsit, asistăm la împlinirea uneia dintre prevestirile lui cele mai pesimiste, ce apărea în Vremea din 19 septembrie 1937: „Clasa noastră conducătoare care a avut frâiele destinului românesc s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfiora o elită politică în faţa contemporanilor şi în faţa istoriei: PIERDEREA INSTINCTULUI STATAL, totală în capacitatea politică.

Nu e vorba de o simplă găinărie politicianistă, de un milion sau de o sută de milioane furate, de corupţie, de bacşişuri, demagogie şi şantaje. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdui însăşi existenţa istorică a neamului românesc, oamenii care ne-au condus şi ne conduc încă, NU MAI VĂD.

Într-una dintre cele mai tragice, mai frumoase şi mai primejdioase epoci pe care, le-a cunoscut mult încercata Europă luntrea statului nostru e condusă de nişte PILOŢI ORBI. Acum când se pregăteşte marea luptă, după care se va şti cine merită să supravieţuiască şi cine-şi merită soarta de rob – elita noastră conducătoare îşi continuă micile sau marile afaceri, micile sau marile bătălii electorale, micile sau marile reforme moarte. Nici nu găseşti cuvinte de revoltă. Critica, insulta, ameninţarea – toate acestea sunt zadarnice.

Oamenii aceia sunt invalizi: nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de căpetenie al elitelor politice – s-a stins".

Se poartă – şi nu doar printre adversarii lui Mircea Eliade – ideea că legionarul Mircea Eliade s-ar fi distanţat de mişcare, şi-ar fi reconsiderat trecutul şi că acest trecut nu ar fi fost decât o rătăcire generală de tinereţea „huliganilor" şi de loialitatea faţă de Nae Ionescu.

Nimic mai fals.

Prin experienţa sacrului – scrie el în prefaţa lucrării intitulată în englezeşte **The Quest: History and meaning in Religion** – apărută la Chicago în 1969 – (tradusă în româneşte de Cezar Baltag sub titlul **Nostalgia Originilor**, Humanitas 1994) – spiritul omenesc a surprins deosebirea dintre ceea ce se revelează ca real, puternic şi semnificativ şi ceea ce nu posedă aceste calităţi, adică fluxul haotic şi primejdios al lucrurilor, apariţiile şi dispariţiile lor întâmplătoare şi lipsite de sens".

„Sacrul este un element în structura conştiinţei nu un stadiu în istoria conştiinţei" o lume semnificativă. A fi – sau mai degrabă a deveni om înseamnă a fi religios".

De aceea comunismul, prin desacralizarea vieţii umane l-a dezumanizat pe om şi l-a transformat în ucenic al diavolului.

Mircea Eliade, printre primii, cărturari ai secolului care s-a dus, a înţeles şi a demonstrat că „istoria religiilor încetează de a fi un muzeu de fosile, ruine şi de miracole învechite pentru a deveni ceea ce ar fi trebuit să fie pentru orice cercetător: o serie de „mesaje" ce aşteaptă să fie descifrate.

Niciodată nu au fost mai utile studiile lui Mircea Eliade – nu doar pentru specialişti – ci şi pentru „cititorul inteligent şi de bună credinţă" – cum scrie el în prefaţa mai sus citată – decât în aceste zile când ieşim, năuciţi, din acest cutremur al suferinţelor – total nepregătiţi pentru reconstruirea omeniei, omului şi umanităţii.

Pentru că – ne spune el, momentul nostru istoric ne obligă la confruntări pe care nici nu le puteam, măcar imagina, acum 50 de ani. Pe de o parte popoarele Asiei şi-au făcut reintrarea în istorie, pe de alta, popoarele aşa zis „primitive" îşi pregătesc apariţia la orizontul „marii istorii" – (altfel spus, ele năzuiesc să devină subiecte active ale istoriei şi nu simple obiecte pasive cum au fost până acum).

Noi credem că Mircea Eliade nu a fost şi nu este doar camaradul nostru – al celor care au crezut şi continuă să creadă în Mişcarea Legionară; şi nici doar profesorul care a călăuzit elevi din toată lume întru cercarea „fenomenului religios"; sau doar savantul care a construit o nouă ştiinţă – cea a religiilor – care îşi are rădăcinile în acel Tratat de istorie al religiilor şi nici numai omul de litere complex şi complet – jurnalist, romancier, memorialist, editor şi critic de texte ci, şi mai ales, omul care şi-a iubit ţara ca nimeni altul, care şi-a cinstit prietenii şi camarazii şi care nu şi-a trădat credinţa, aşa cum unii bărbaţi nu-şi trădează şi nu-şi uită nici când prima iubire.

Cartea din a cărei prefaţă am citat mai sus, cu titlul englezesc mult mai aproape de esenţa ei, **The Quest** care înseamnă căutare, cercetare, supunere la investigaţie, este un adevărat instrument util tuturor profesorilor atunci când vor să-şi instruiască cum se cuvine elevii, începând, ori de câte ori este necesar, cu problemele semantice, pentru că nu ne putem înţelege dacă vom uita că „la început a fost Cuvântul".

Apoi, susţine profesorul Eliade, trebuie să trecem la sfărâmarea gardurilor care duc la „dogmatism şi stagnare", şi ne atrage el atenţia, mai mult de cât oricare elită disciplină – psihologie, antropologie, sociologie, etc. – istoria religiilor poate să deschidă calea unei antropologii filosofice, căci sacrul este o dimensiune universală şi începuturile culturii au rădăcinile în experienţele şi credinţele religioase".

Gândirea eliadiană îşi continuă drumul spre creierul şi inima elevului – fie el student la Chicago University, fie doar cititor oriunde în lume, ajutându-l să înţeleagă valoarea, limitele şi importanţa întemeietorilor studiului ştiinţific al religiilor.

(continuare în pag. I, Supliment)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 5)

* **(Cronică...)** Irlandei şi bascilor; a pus piciorul pe lună, dar zeci de ani nu se putea păşi din Berlinul de Est în cel de Vest.

În schimb anunţăm vestea cea mare „sănătate pentru toţi".

Între timp, din 1945, dispunem de puterea diabolică de a ne autodistruge ceea ce justifică rândurile pe care, cu mulţi ani în urmă, le-am întâlnit sub semnătura unui gânditor francez.

„Revoluţia franceză este un proces idilic faţă de ceea ce s-a petrecut cu noi în numai 50 de ani. Iar copii şi nepoţii generaţiile de azi nu mai au dreptul să privească cu ironie temerile şi neliniştile noastre şi să se mire că sărmanii lor bunici se speriau de aşa ceva.

Nu suntem sărmani Şi dacă nu vor să li se întâmple lor ceva şi mai rău trebuie să se gândească bine.

Moştenirea pe care le-o va lăsa acest cult pentru maşini este el bun sau nu? Nu cumva ar trebui regîndit, reevaluat şi pus în slujba omului şi mai ales a acestei „sănătăţi pentru toţi" care trebuie să fie nu doar fizică ci mai ales mintală şi morală?"

„Învăţăturile" lui Kissinger

„Poporul grec este greu de guvernat şi de aceea trebuie să-i lovim adânc în rădăcinile sale culturale Numai atunci se va învăţa minte.

Înţeleg adică să lovim limba, religia, rezervele sale spirituale şi istorice, astfel încât să-i neutralizam orice posibilitate de a se dezvolta, de a se remarca, de a se impune, pentru a nu ne mai stânjeni în Balcani, în Mediterana răsăriteană, în Orientul Apropiat, în toată această regiune nevralgică şi de mare importanţă strategică pentru noi şi pentru politica SUA" (interviu cu Henry Kissinger din revista „Nemesis", nr 35/ 20 Feb 1997)

Datoria noastră

* Să ne rugăm pentru odihna sufletului lui Mircea Eliade;

* Să-i citim şi recitim opera – începând cu acel *Tratat de istorie al religiilor*, continuând cu opera literară – *Huliganii, Întoarcerea din Rai, Noaptea de Sânzâiene, Maytrei, La ţigănci, În curte la Dyonis* – fără să uităm de publicistica lui – atât din ţară cât şi cea din exil – pentru că, Mircea Eliade, nu a abdicat niciodată de la crezul tinereţii sale;

* Să solicităm şi să impunem, prin toate mijloacele legale, crearea unei catedre, care să-i poarte numele, în cadrul Universităţii Bucureşti, universitate în care a profesat în tinereţea lui;

* Să cerem editarea integrală a operei – aşa cum procedează Japonia care a terminat publicarea operei ştiinţifice (în 16 volume) şi este în curs şi editarea operei literare;

* Să veghem şi să combatem campania de minciuni şi calomnii la adresa lui;

* Să cerem un grup de lucru care să recupereze, să comenteze şi să răspândească ideile lui Mircea Eliade;

* Să cerem guvernanţilor crearea unei Case Memoriale Mircea Eliade; să solicităm recuperarea tuturor documentelor – scrisori, articole, biblioteca rămasă în România etc.

* Şi-ar mai fi o ultimă datorie: aceea de a stimula – dacă nu suntem noi aceia – naşterea şi formarea unei personalităţi de talia unui Mircea Eliade (evident fără slăbiciunea lui din ultima parte a vieţii, a celui ce a scris şi semnat prefaţa volumului *„Notes from the other side of night"* de stimabila Juliana Geran Pilon).

REDACŢIA

Fondator: **Simion GHINEA - VRANCEA**

Redactor şef: **George URSA**

Redactor **George Alexandru URSA**

Corector: **Nicolae VEGA**

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

• Administraţia: 092 / 66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: G. Alex. URSA